

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4305/23
6.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца UniCredit Bank Srbija a.d. Beograd, са седиштем у Београду, Рајићева 27-29, чији је пуномоћник Небојша Радовић, адвокат из Новог Сада, Васе Стајића 28, против тужене АА из ..., ради дуга, одлучујући о жалбама тужене изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, исправљене решењем истог суда П 4395/22 од 22.2.2023.године и решења истог суда П 4395/22 од 22.2.2023.године, у седници већа одржаној дана 6.9.2023.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене од 8.8.2022. године и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, исправљена решењем истог суда П 4395/22 од 22.2.2023. године, у другом ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, исправљене решењем истог суда П 4395/22 од 22.2.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена АА из ... да тужиоцу UniCredit Bank Srbija a.d. Beograd накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 221.925,87 динара са законском затезном каматом почев од извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене изјављена дана 9.3.2023.године и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 22.2.2023.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене изјављена дана 9.3.2023.године против пресуде Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, као неблаговремена.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, првим ставом изреке укинута је решење о извршењу Општинског суда у Шапцу Ив 1159/08 од 27.5.2008. године. Другим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 656.574,98 динара са законском затезном каматом на износ од 247.910,82 динара почев од 1.10.2019. године до исплате. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 242.726,49 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом од 8.8.2022. године тужена је побијала првостепену пресуду, како из садржине жалбе произлази у другом и трећем ставу изреке, не наводећи законске разлоге.

Решењем Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 22.2.2023. године, првим ставом изреке исправљена је пресуда Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године у другом ставу изреке тако што након речи “на износ од 247.910,82”, треба да стоји реч “динара.” Другим ставом изреке одређено је да у преосталом делу пресуда Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године остаје неизмењена.

Тужена је дана 9.3.2023.године изјавила жалбу против пресуде Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, исправљене решењем истог суда П 4395/22 од 22.2.2023.године и жалбу против решења истог суда П 4395/22 од 22.2.2023.године, не наводећи законске разлоге.

Тужилац је доставио одговор на жалбу тужене. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћенима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Србије” број 72/11...18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене од 8.8.2022. године делимично основана, док је жалба од 9.3.2023.године неблаговремена.

Испитујући правилност побијаног решења сагласно овлашћенима предвиђеним чланом 386 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба тужене од 9.3.2023.године неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом тужене се не указује ни на једну другу битну повреду одредаба парничног поступка која би била од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, правни претходник тужиоца “Ексимбанка” а.д. је са туженом дана 15.8.2005. године закључио уговор о

кредиту број ... на основу којег је туженој одобрен кредит у износу од 3.500 евра, са каматом по ефективној каматној стопи од 11,83 % на годишњем нивоу и враћањем у месечним ануитетима, при чему је први ануитет доспевао 15.9.2005. године, а последњи 15.8.2011. године. Како тужена није уредно измиривала своје уговорне обавезе, предметни уговор је раскинут дана 19.6.2007. године, а дуг је доспео за наплату дана 11.4.2008. године.

Решењем о извршењу Општинског суда у Шапцу Ив 1968/07 од 1.10.2007. године, одређено је извршење у односу на овде тужену – СС, а у корист тужиоца “UniCredit Bank”.

Решењем Основног суда у Шапцу Иив 65/16 од 13.4.2016. године, обустављен је поступак извршења због измирења дуга од стране извршног дужника - тужене. Из наведених решења утврђено је да је обустављени извршни поступак вођен против тужене због дуговања које је имала према тужиоцу на основу уговора о кредиту број ... од 16.8.2005. године, а да се предметни поступак води због неизмирених дуговања по уговору о кредиту број... од 15.8.2005. године закљученог између правног претходника тужиоца и тужене.

Према налазу вештака економско-финансијске струке од 16.12.2019.године, произлази да укупан износ дуговања тужене на дан 11.4.2008. године износи 247.910,82 динара, док дуговање на дан 30.9.2019. године (дан израде налаза судског вештака), износи 656.574,98 динара, од којих се износ од 236.631,27 динара односи на дуговање по основу главнице кредита, износ од 11.279,55 динара на дуговање по основу уговорене камате, износ од 408.664,16 динара на законску затезну камату на главницу и уговорену камату.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и стања у списима првостепени суд је укинуо решење о извршењу Општинског суда у Шапцу Ив 1159/08 од 27.5.2008. године. Надаље је у складу са чланом 223 став 3 Закона о парничном поступку оценио да је тужена дужна да по основу уговора о кредиту број ... од 15.8.2008. године измири обавезе, с обзиром да током поступка није доказала - није доставила доказе да је измирила предметно дуговање, па је полазећи од налаза вештака (умањеног за висину судских такси) усвојио тужбени захтев за износ од 656.574,98 динара са законском затезном каматом на износ од 247.910,82 динара почев од 1.10.2009. године до исплате у смислу члана 277 Закона о облигационим односима.

По оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Одредбом члана 17 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационим односима дужне да изврше своје обавезе и одговорне су за испуњење, док је ставом 2 прописано да се обавезе могу угасити само уз сагласност воље страна у облигационом односу или на основу закона.

Одредбом члана 262 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да је

поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Одредбом члана 1065 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о кредиту банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава, на одређено или неодређено време за неку намену или без намене, а корисник кредита се обавезује да банци плаћа уговорену камату и добијени износ новца врати у време и начин како је то утврђено уговором.

Изложено чињенично стање у погледу околности битних за одлучивање правилно и потпуно је утврђено оценом писаних исправа у списима, а закључак првостепеног суда да је тужиочево потраживање на име неизмирених обавеза по уговору о кредиту основано, сходно члану 1065 Закона о облигационим односима, те да је тужена главни дуг, заједно са доспелом каматом, као споредним потраживањем, била дужна да измири, правилан и сагласан Закону о облигационим односима.

Наиме, како тужена није уредно измиривала своје уговорне обавезе из уговора о кредиту број ... од 15.8.2008. године, исти је раскинут дана 19.6.2007. године, а дуг је доспео на наплату дана 11.4.2008. године.

Без утицаја су жалбени наводи тужене да је предметни дуг измирила, с обзиром да је током првостепеног поступка утврђено да је тужена измирила дуг који је имала из уговора о кредиту број ... од 16.8.2005. године, а не и дуг који је предмет овог спора по уговору о кредиту број ... од 15.8.2008. године, те је правилно првостепени суд закључио да је тужена у складу са чланом 17 и чланом 262 Закона о облигационим односима у обавези да исплати дуговани износ по закљученом предметном уговору, чије испуњење тужилац основано потражује.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је чињенично стање правилно и потпуно утврдио оценом писаних исправа у списима и налаза вештака да тужена - корисник кредита није измирила своју обавезу из закљученог уговора о кредиту број ... од 15.8.2008. године, као и да тужилац има право да по одредбама Закона о облигационим односима, којима је регулисан уговор о кредиту, поред износа невраћеног кредита потражује и износ уговорене камате за период коришћења кредита са даном доспелости кредита, као и законску затезну камату у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, јер у случају доцње са испуњењем новчане обавезе, дужник поред главнице дугује повериоцу и затезну камату.

Побијаним решењем од 22.2.2023.године, првостепени суд је у складу са чланом 362 Закона о парничном поступку исправио очигледну техничку грешку у другом ставу изреке побијане пресуде, па се жалбеним наводима тужене исто неосновано паушално оспорава.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе тужене од 8.8.2022.године, као и наводе жалбе од 9.3.2023.године који се односе на побијано решење од 22.2.2023.године, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег одлучивања.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом и трећем ставу изреке.

Међутим, основано се жалбом тужене указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 163 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана прописано је да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Тужиоцу заступаном од стране пуномоћника из реда адвоката сходно члановима 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, сразмерно успеху у спору припадају трошкови за састав пет образложених поднеска у износу од по 9.000,00 динара, на име заступања на четири одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, за приступ на шест неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара и на име трошкова вештачења у износу од 19.200,00 динара и судске таксе на тужбу (предлог за извршење) у износу од 11.458,00 динара, судске таксе на пресуду због изостанка у износу од 14.470,00 динара, судске таксе на одговор на жалбу у износу од 17.932,87 динара и пресуду у износу од 35.865,00 динара што све укупно износи 221.925,87 динара, према Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи важећим у време пресуђења. Тужилац нема право на увећање трошкова парничног поступка за висину ПДВ-а. Странка коју је у успешно окончаној парници заступао пуномоћник адвокат обвезник пореза на додату вредност има право на накнаду трошкова на име ПДВ на адвокатску услугу, али је потребно да као доказ приложи рачун о извршеним адвокатским услугама. Како није достављен рачун о плаћању ПДВ сходно одредби члана 42 став 4 Закона о порезу на додату вредност, то тужиоцу не припада увећање на име ПДВ за извршени обрачун накнаде и трошкова.

На основу изнетог, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлучујући о жалби тужене од 9.3.2023.године изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 4395/22 од 13.7.2022. године, с обзиром да је тужена побијану пресуду примила дана 28.7.2022.године, а жалбу је изјавила дана 9.3.2023.године, путем препоручене поштанске пошиљке иста је неблаговремена.

Одредбом члана 103 став 1 и 2 Закона о парничном поступку прописано је да се рокови рачунају на дане, месеце и године и да се као први дан рока одређеног на дане узима први дан после дана достављања или саопштења одлуке, или после дана у који пада догађај од кога се по закону рачуна почетак рока, а ставом 4 истог члана прописано је да ако последњи дан рока пада на државни празник или у недељу или у неки други дан када суд не ради, рок истиче протеком првог наредног радног дана. Сагласно одредби члана 104 став 1 Закона о парничном поступку, поднесак који је

везан за рок благовремен је ако је поднет суду пре истека рока.

Имајући у виду наведена правила о рачунању рокова, у вези са чланом 367 став 1 Закона о парничном поступку којим је прописано да против одлуке донете у првом степену, странка може изјавити жалбу у року од 15 дана од достављања преписа одлуке, осим ако тим законом није другачије прописано, рок за изјављивање жалбе против првостепене одлуке од 13.7.2022.године, туженој је почео тећи дана 29.7.2022. године, па је последњи дан рока био 12.8.2022. године (петак). Како је тужена жалбу изјавила препорученом поштанском пошиљком дана 9.3.2023. године, то је по оцени Апелационог суда иста изјављена по протеклу преклузивног петнаестодневног рока за изјављивање жалбе.

Имајући у виду наведено применом члана 401 тачка 1 у вези са чланом 389 став 1 и чланом 378 став 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у четвртом ставу изреке ове пресуде.

Како издатак тужиоца настао поводом састава одговора на жалбу и плаћања судске таксе на одговор на жалбу тужене не представља нужни трошак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то је сходно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку одбијен као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у петом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић